

РЕШЕНИЕ

№ 224

гр. Варна, 24.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Мирела Огн. Кацарска Въззивно гражданско дело № 20223100502536 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на С. П. Д. срещу Решение № 260326/21.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 1095/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXVI състав, в частта, с която е отхвърлен искът му против М. Д. П. с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК за признаване за установено, че Д. е изключителен собственик на придобитата с лично имущество 18028.26/43028.26 ид.ч. от закупеният по време на брака между страните апартамент № 68, находящ се в *** с идентификатор № *** по КК на гр. Варна.

Във въззивната жалба се излагат доводи за незаконосъобразност на атакуваното решение като резултат от неправилно формиране на вътрешното убеждение на съда въз основа на събраните по делото доказателства. Иск се отменя на решението в обжалваната му част и постановяване на ново, с което да се уважи изцяло предявения иск с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК. Претендират се разноси.

Въззиваемата М. Д. П. в срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК не депозира отговор по така подадената жалба.

В съдебно заседание страните поддържат изразената позиция по спора, като въззивникът претендира присъждане на разноси.

За да се произнесе по спора, Варненски Окръжен съд съобрази следното:

Производството пред ВРС е образувано по иск на С. П. Д. против М. Д. П. с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК за приемане за установено, че Д. е изключителен собственик на апартамент № 68, находящ се в *** с идентификатор № *** по КК на гр. Варна закупен по време на брака между страните, поради настъпила пълна трансформация на лични средства /искът е уточнен с молба с вх. № 262866/10.12.2020 г. пред ОС – Добрич и с молба с вх. № 298147/15.09.2021 г. на ВРС – листи 53 – 56/.

В срока по чл. 131 от ГПК е депозиран писмен отговор от ответницата М. Д. П., с който оспорва иска с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК като неоснователен и отправя искане за неговото отхвърляне.

С Решение № 260326/21.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 1095/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXVI състав е прието за установено по отношение на М. Д. П., че ищецът е изключителен собственик на 25 000/43 028.26 ид.ч. от апартамент № 68, находящ се в ***, състоящ се от входно антре, дневна с ниша, спалня, баня-тоалет, дрешник и балкон, с площ от 49,96 кв.м., съставляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор на обекта *** по КК на гр. Варна при съсед: на същия етаж - ***, под обекта - ***, над обекта – няма, ведно с прилежащото му избено помещение № 9, както и 0.9907 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор *** по КК на гр. Варна, на основание чл. 23, ал. 2 от СК, като е отхвърлен иска за разликата от 18028.26/43028.26 ид.ч.

Решението на ВРС не е обжалвано в частта, с която е призната частична трансформация на лични средства на Д. при закупуването на гореописаното жилище.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази предметните предели на въззивното производство, очертани в жалбата и отговора, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259, ал. 2 от ГПК и чл. 263, ал. 1 от ГПК, от надлежно легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбите. В обхвата на така посочените въззивни предели ВОС намира, че решението е постановено в границите на правораздавателната компетентност на съда и от законен състав, поради което се явява валидно. Искът с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК е допустим, като за ищецът е налице правен интерес от предявяване на същия.

По отношение неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпоредбата на чл. 269, ал. 1, изр. 2 от ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбите оплаквания.

Фактическата обстановка по спора е била правилно установена от първостепенния съд, поради което въззивния съд препраща към тази част от мотивите на осн. чл. 272 ГПК.

Съдът, след съвкупния анализ на събраните по делото пред първа инстанция доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на закона, в предметните предели на въззивното производство, очертани с жалбата, достигна до следните правни изводи:

Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от СК вещните права, придобити по време на брака в резултат на съвместен принос, принадлежат общо на двамата съпрузи, независимо от това на чие име са придобити. Според ал. 3 на същия член съвместният принос се предполага до доказване на противното. За заварени от новия СК бракове, какъвто е и бракът между страните по делото /сключен на 07.07.2007 г./, се прилага законовият режим на съпружеска имуществена общност, след като съпрузите не са уредили отношенията си с брачен договор или не са избрали режим на разделност.

Съвместният принос на съпрузите се предполага оборимо при възмездните придобивни основания – чл. 21, ал. 3 от СК. Критерият за преобразуване на лично имущество в закупения през време на брака имот е изцяло обективен - изследва се характерът на вложените в придобиването средства. По силата на чл. 23 от СК едно имущество или право, което е лично, запазва този си характер, дори да се превърне в друг обект. Независимо от конкретния придобивен способ, законът приема, че щом в придобиването на имущество по време на брака е вложено лично имущество, то лично притежание на съпруга става съответната част от придобитото, т. е. придобитото през време на брака, независимо на чие име, е с характера на вложените в придобиването средства. Ако те са изцяло или отчасти лични на единия съпруг, другият няма принос в придобиването - изцяло или за съответната част.

Всяко възражение за трансформация по чл. 23, ал. 1 и ал. 2 от СК от 2009 г., по същество не е оспорване на „съвместния принос“, а опровергаване на презумпцията за съвместен принос, поради което и доказателствената тежест не е за този, който поддържа, че следва да се приложи разпоредбата на чл. 21, ал. 3 от СК от 2009 г., а за поддържащия влагането на лични средства, който следва да изключи приложението на презумпцията, установявайки пълно и пряко влагането на извънсемейни, лични средства в придобиването на конкретна вещ или вещно право. Само доказаното при условията на пълно и пряко доказване влагане на суми, които имат личен характер, може да обуслови извод, че презумпцията за съвместен принос е оборена.

Не се спори, а и от представените нот. акт № 49, том III, рег. № 3651, дело № 329/30.12.2016 г. и решение за прекратяване на брака на страните с развод по чл. 50 от СК на Районен съд – Каварна се установява, че апартамент 68, находящ се в *** с идентификатор № *** по КК на гр. Варна е придобит възмездно по време на брачната им връзка за сумата от 22 000 евро или 43 028.26 лева. Твърденията на ищеца, уточнени с молба с вх. № 298147/15.09.2021 г. на ВРС са, че за закупуването на горния имот същият ползва изцяло лични средства, както следва: сумата от 25 000 лева получена като дарение от майка му, сумата от 11 889 лева са от спестовен инвент с характер от договорни фондове, дяловете от които са продадени от Д.. В с.з. на 30.11.2021 г. Д. уточнява, че началното салдо по сметка № *** представлява негови спестявания, представляващи дарени суми от родителите му,

когато същите са разполагали с повече средства, напр. при получаване на ренти.

Безспорно се установява от събраните писмени /извлечение от сметки на ищеца/ и гласни доказателства и ССЕ, че на 29.12.2016 г. /денят преди процесната сделка/ майката на Д. му дарява по банков път по негова сметка сумата от 25 000 лева за закупуването именно на спорния имот, като същата е вложена в придобиването като е преведена от ищеца по сметка на продавача като част от продажната цена. След като договорът за дарение на горната сума е сключен между съпруга и неговата възходяща и е изразено съгласие само той да бъде надарен, респ. само той изразява воля за приемане на дарението, не може да се приеме, че по силата на този договор подареното се придобива и от съпругата, която не е страна по същия по смисъла на чл. 22, ал. 1 от СК. Т.е. презумпцията за съвместен принос досежно сумата от 25 000 лева е успешно оборена от ищеца, тъй като се установява, че същата е дарена на него от майка му, поради което и представлява лично имущество по смисъла на чл. 22, ал. 1 от СК.

От заключението на вещото лице по допуснатата и приета от първоинстанционния съд ССЕ, кредитирано като обективно и компетентно дадено, неоспорено от страните се установява, че С. П. Д. във времето е закупувал дялове от Взаимни фондове, предлагани от „ДСК Управление на активи“ АД, като през м. 12.2016 г. извършва обратно изкупуване, както следва: на 29.12.2016 г. е извършил обратно изкупуване на дялове от фонд „ДСК Баланс“ на сума от 603,33 лева с основание „Поръчка обр.изк.дялове sek/16/31162 ДСК Стандарт BGN mon/16/31284“; на 29.12.2016 г. е извършил обратно изкупуване на дялове от фонд „ДСК Стандарт“ на сума от 2906,38 лева с основание „Поръчка обр.изк.на дялове sek/16/31162 ДСК Стандарт I GN mon/16/31285“; на 30.12.2016 г. е извършил обратно изкупуване на дялове от фонд „ДСК Баланс“ на сума от 260,51 лева с основание „обр.изк.дялове sek/16/31162 ДСК Баланс 667 бр x 1.29951“; на 30.12.2016 г. е извършил обратно изкупуване на дялове от фонд „ДСК Стандарт“ на сума от 1245,62 лева с основание „Обр. изк.дялове sek/16/31163 ДСК Баланс 667 бр x 1.29951“, то общата сума е 5015,84 лева, получени по сметка *** с титуляр С. П. Д.. От получените суми от обратно изкупуване на дялове от 5015,84 лева е извършен един превод от ищеца на 29.12.2016 г. за 2500 лева по сметка *** в „Банка ДСК АД“ с титуляр С. П. Д., от която сметка е извършен превод от 66 895,20 лева за покупка на 34200 евро необходими за заплащане покупката на апартамента и са теглени средства на каса в брой на 29.12.2011 г. на сума от 1080 лева и на 30.12.2016 г. на сума от 1400 лева, които са послужили за плащане на нотариални такси във връзка с покупката на процесния имот.

В чл. 21 от СК се посочва кръга на правата, представляващи съпружеска имуществена общност и той включва само вещни права. При посочената законова уредба извън обхвата на СИО остават следните имущества: изрично посочените - тези придобити преди брака, както и тези, получени по наследство, дарение по време на брака /чл. 22, ал. 1 от СК/, имуществовата, които служат за обикновено лично ползване или за упражняване на професия или занаят /чл. 22, ал. 2 от СК/, имуществото на съпруга – ЕТ /чл. 22, ал. 3 от СК/ Макар и неупоменати изрично в чл. 22 от СК, извън обхвата на СИО остават и притежаваните от

всеки от съпрузите дружествени дялове и дялове в инвестиционни/взаимни фондове, тъй като същите по своя характер не пораждаат вещни права. Произходът на средствата, вложени в придобиването им, не са определящи за статута им на лично имущество, но могат да са предпоставка за иски за защита на вложилния съпруг по реда на чл. 30 от СК. Т.е. получената от Д. сума от 2 500 лева от обратно изкупуване на дялове от Взаимни фондове, предлагани от „ДСК Управление на активи“ АД и която е вложена в покупката на процесния апартамент съставлява лично имущество. Останалата част от получената от него продажна цена за обратното изкупуване на дялове до размера от 5015.84 лева не се установи да е ползвана от ищеца за придобиване на горния имот. Напротив, установено е от ССЕ и от изявленията на ищеца, че част от нея е послужила за заплащане на нотариалните и други такси, както и данъци във връзка с възмездната сделка, но не и за заплащане на договорената цена по същата.

Видно е от извлечение по сметка сметка *** с титуляр С. П. Д. /извлечение № 1/, че началното салдо по същата към 01.07.2016 г. е в размер на 10 203.53 лева. За тази сума и за другите постъпления по сметката с изключение на следните суми: 30 000 лева – по договор за кредит с „Първа инвестиционна банка“ АД, 2 500 лева – от обратно изкупуване на дялове от инвестиционни фондове, 25 000 лева – по дарение от майка му, няма доказателства за произхода им, както и че са получени от продажба на дялове от договорни фондове или по дарение от родителите на ищеца.

Действително според СК от 2009 г. паричните влогове са изключени от режима на съпругеска имуществена общност и представляват лично имущество на съпруга на чието име е открит влог. Настоящият съдебен състав обаче изцяло споделя становището, че е неправилно да се приеме за достатъчно да се установи, че недвижимият имот, придобит по време на брака е заплатен със средства от влог на името на единия съпруг, за да се приеме, че този недвижим имот е лична собственост, тъй като това не съответства на волята на закона.

Независимо, че при действащата уредба паричните влогове се отнасят към личното имущество на всеки от съпрузите, тъй като не са изрично посочени в чл. 21 от СК, не представляват лична собственост вещните права, придобити със средства от паричен влог /банкова сметка/, набрани по време на брака. Трансформацията на лично имущество по чл. 23 от СК е приложима за личното имущество, посочено в чл. 22 от СК - придобито преди брака, по дарение, по наследство и при останалите хипотези, посочени в нормата. Не настъпва преобразуване на лично имущество когато с паричен влог на единия съпруг, формиран по време на брака, се придобиват вещни права. В този случай намира приложение презумпцията на чл. 21, ал. 3 от СК за съвместен принос. Именно на придобитите по време на брака вещни права законодателят създава статут на СИО, считайки презумптивно, че са резултат на съвместен принос. Да се приеме, че всяка вещ, заплатена със средства от банкова сметка, е негова лична собственост, без оглед произхода на средствата по сметката, означава игнориране на презумпцията за съвместен принос и води до изпразване от съдържание на съпругеската имуществена общност. Твърде малко биха били възможните хипотези, при

които да се придобие вещно право по време на брака чрез покупко-продажба и то да има статут на съпругеска имуществена общност, понеже при действието на Закона за ограничаване на плащанията в брой за придобиването на вещни права обикновено се плаща по банков път. Ето защо, директното прилагане на трансформацията спрямо придобивания със суми от влог /спестявания/ на единия съпруг титуляр на банковата сметка, натрупани по време на брака, е правно и житейски неприемливо. Такова тълкуване на закона подменя волята на законодателя относно съпругеската имуществена общност и не може да бъде подкрепено. Ако съпругът твърди, че е осъществена трансформация на лично имущество при придобиване на вещно право, заплатено с негов влог, трябва да установи или че влогът е негово лично имущество по чл. 22 от СК, или че средствата по влога имат друг извънсемеен произход и презумпцията за съвместен принос е опровергана. В този смисъл е Решение № 126 от 31.01.2020 г. по гр. д. № 352 по описа за 2019 г, ВКС, 2 г. о, Определение № 234 от 28.05.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1796/2021 г., I г. о., ГК, Определение № 477 от 21.11.2019 г. на ВКС по гр. д. № 2367/2019 г., II г. о., ГК.

В този смисъл в тежест на ищеца като титуляр на паричният влог, от който е изплатена стойността на закупеният от него на 30.12.2016 г. недвижим имот, е да докаже при условията на главно и пълно доказване техния произход, т. е. че са придобити по някое от сочените в чл. 22 от СК основания /по наследяване, дарение или от разпореждане с лични вещи, когато се касае за права, придобити по време на брака/ или че са придобити от преди сключването на брака.

В конкретния казус не се установи наличната сума от 9 395.20 лева по сметка ***, представляваща разликата между сумата от 66 895.20 лева – преведена по еуровата сметка на Д. и послужила за закупуване на ап. 68 и установените по произход суми част от нея в общ размер на 57 500 лева /сбор от сумите получени по дарение от майка му – 25 000 лева, от банков кредит – 30 000 лева и от обратно изкупуване на дялове – 2500 лева/, да е лично имущество. Не се доказва и придобиване на горната сума преди брака, сключен на 07.07.2007 г., което да изключи съвместния принос по отношение на нея.

От друга страна с елементарни математически изчисления се установява, че сумите, както следва: сумата от 25 000 лева, дарена на ищеца от майка му и сумата от 11 895.20 лева /сбор от сумата от 2 500 лева, получена от обратно изкупуване на дялове от договорни фондове и от сумата от 9 395.20 лева, описана в предходния абзац/ не са достатъчни да покрият напълно продажната цена на процесното жилище от 22 000 евро или 43 028.26 лева. Видно е, че остатъкът от стойността на същата и обзавеждането на имота /12 200 евро/ е заплатена с получения от ищеца банков кредит за текущи нужди № 027LD-R-001144/29.12.2016 г. от „Първа инвестиционна банка“ АД.

При режима на съпругеска имуществена общност придобитото по време на брака, чрез договор за покупко-продажба имущество има същия статут, какъвто е статутът на паричните средства, вложени в придобиването му. Ако продажната цена е платена със средства, получени въз основа на договор за заем/банков кредит, заемател/кредитополучател по който е само единият съпруг, влагането на тези средства не обуславя извод за наличие на

трансформация по смисъла на чл. 23 от СК.

Средствата, получени по договор за банков кредит, послужили за закупуване на жилище, респективно друг недвижим имот, не са лични, а общи, тъй като за задължението за тяхното връщане двамата съпрузи отговарят солидарно по силата на чл. 32, ал. 2 от СК. Според посочения текст съпрузите отговарят солидарно за задължения, поети за задоволяване на нужди на семейството. В конкретния случай е житейски нелогично да се приеме, че процесното жилище е закупено само за личните нужди на съпруга, а не за такива на цялото семейство. Водените от ищеца свидетели Стоянови, негови родители, твърдят, че същото е закупено през 2016 г., поради намерението на сина им да потърси по-добра работа в гр. Варна, т.е. за да има къде да „отсяда“. Той и семейството му, състоящо се от него, съпругата му и двете им деца, по това време живеят в гр. Б., в собствена къща. От друга страна, свидетелите П. – родители на ответницата, навеждат, че имотът е закупен с цел, когато внучките им пораснат да учат след седми клас в гр. Варна. Настоящият съдебен състав намира, че и двете твърдения са житейски приемливи и не се изключват взаимно, доколкото очевидно семейството към онзи момент е планирало след определен период от време да се премести да живее в гр. Варна, предвид по-големите възможности за добро образование на децата и по-добри възможности за работа. Т.е. имотът, предмет на процесната сделка, е закупен за нуждите на семейството.

Последващото погасяване на задълженията по кредитите от единия от съпрузите, дори да е с негови лични средства, не се отразява върху принадлежността на придобитото право на собственост и не променя правата в съсобствеността, а поражда само облигационни задължения за другия съпруг, които следва да бъдат уредени след евентуалното прекратяване на брака. В този смисъл е и трайната съдебна практика /Решение № 60080/11.06.2021 г. на ВКС по гр.д. № 3814/2020 г., Решение № 904/2.10.2008 г. по гр. д. № 3167/2007 г., Решение № 415/22.10.2012 г. по гр. д. № 231/2012 г., Решение № 36/31.03.2015 г. по гр. д. № 3386/2014 г., Решение № 428 /11.04.2016 г. по гр. д. № 6452/2013 г., Определение № 529/16.11.2017 г. по гр. д. № 1570/2017 г. и др./.

С оглед изложеното съдът намира, че се установи само частична трансформация на лични средства на Д. по отношение на закупения апартамент в размер на 27 500/43 028.26 ид. ч. от същия, тъй като само в тази част съдът приема за установено, че имота е придобит с негови лични средства и до този размер е негова лична собственост. В останалата част по отношение на 15 528.26/43 028.26 ид. ч. имотът е съпружеска имуществена общност, поради което искът за установяване, че имотът и в тази част е изключителна собственост на ищеца следва да се отхвърли като неоснователен и недоказан. При евентуална делба между страните, квотите им в съсобствеността ще са в размер на 35 264.13/43 028.26 ид.ч. за С. П. Д. и 7 764.13/43 028.26 ид.ч. за М. Д. П..

Като е достигнал до частично различни крайни правни изводи, първоинстанционният съд е постановил неправилно решение в частта, с която е отхвърлил иска за 2 500/43 028.26 ид.ч., поради което то следва да бъде отменено в тази му част, като вместо това въззивният съд следва да постанови ново, с което да приеме за установено, че ищецът е изключителен

собственик на още 2 500/43 028.26 ид.ч. от апартамент № 68 или общо на 27 500/43 028.26 ид.ч. от същия, като за разликата над 2 500/43 028.26 ид.ч. до 18 028.26/43 028.26 ид.ч. решението на ВРС е правилно и следва да бъде потвърдено. В останалата му част първоинстанционното решение не е обжалвано и е влязло в законна сила.

С оглед на изхода на правния спор, в частта за разносните Решение № Решение № 260326/21.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 1095/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXVI състав следва да бъде ревизирано.

В първоинстанционното производство ищецът е отправил искане с правно основание чл. 78, ал. 1 от ГПК за присъждане на направените по делото разноси, като такива следва да му се присъдят съобразно уважената част от иска, поради което ответницата М. П. следва да бъде осъдена да заплати сумата от 554.53 лева, представляваща заплатени от него държавна такса – 330.65 лева, депозити за ССЕ – 500 лева и такса за вписване на исковата молба – 37 лева.

За въззивна инстанция на въззивника С. Д., на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, съобразно обжалваемия интерес и уважената част от въззивната жалба, следва да му се присъдят разноси като въззиваемата М. П. следва да бъде осъдена да заплати сумата от 176.01 лева, представляваща заплатени от него държавна такса за въззивно обжалване – 69.27 лева и заплатено адвокатско възнаграждение – 1200 лева, съобразно представен договор за правна защита и съдействие /лист 11/. Възражението на въззиваемата с правно основание чл. 78, ал. 5 от ГПК се явява неоснователно предвид това, че минималното адвокатско възнаграждение, съобразно чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. /действаща към момента на заплащане на възнаграждението/ е в размер на 1521.96 лева, а заплатеното такова е в размер на 1200 лева, т.е. под минималното определеното в Наредба № 1/09.07.2004 г.

Възиваемата не е отпръвила искане за присъждане на разноси за въззивното производство, поради което и такива не следва да бъдат възлагани в тежест на въззивника.

Мотивиран от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 260326/21.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 1095/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXVI състав **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявения иск с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК, за приемане за установено по отношение на М. Д. П., ЕГН ***** с адрес: г***, че С. П. Д., ЕГН ***, с адрес: *** Е ИЗКЛЮЧИТЕЛЕН СОБСТВЕНИК на 2 500/43 028.26 ид.ч. от придобития по време на брака им АПАРТАМЕНТ № 68, находящ се в ***, състоящ се от входно антре, дневна с ниша, спалня, баня-тоалет, дрешник и балкон, с площ от 49,96 кв.м., съставляващ самостоятелен обект в

сграда с идентификатор на обекта *** по КК на гр. Варна при съседни: на същия етаж - ***, под обекта - ***, над обекта – няма, ведно с прилежащото му избено помещение № 9, както и 0.9907 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор *** по КК на гр. Варна поради трансформация на негово лично имущество и В ЧАСТТА за разносните, като ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на М. Д. П., ЕГН ***** с адрес: ***, че С. П. Д., ЕГН ***, с адрес: *** Е ИЗКЛЮЧИТЕЛЕН СОБСТВЕНИК на 2 500/43 028.26 ид.ч. от придобития по време на брака им АПАРТАМЕНТ № 68, находящ се в ***, състоящ се от входно антре, дневна с ниша, спалня, баня-тоалет, дрешник и балкон, с площ от 49,96 кв.м., съставляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор на обекта *** по КК на гр. Варна при съседни: на същия етаж - ***, под обекта - ***, над обекта – няма, ведно с прилежащото му избено помещение № 9, както и 0.9907 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор *** по КК на гр. Варна поради трансформация на негово лично имущество, на основание чл. 23, ал. 2 от СК.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260326/21.06.2022 г., постановено по гр.д.№ 1095/2021 г. по описа на Районен съд - Варна, XXVI състав **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявения иск с правно основание чл. 23, ал. 1 от СК, за приемане за установено по отношение на М. Д. П., ЕГН ***** с адрес: г****, че С. П. Д., ЕГН ***, с адрес: *** е изключителен собственик за разликата над 2 500/43 028.26 ид.ч. до 18 028.26/43 028.26 ид.ч. /15 528.26/43 028.26 ид.ч./ от придобития по време на брака им апартамент № 68, находящ се в ***, състоящ се от входно антре, дневна с ниша, спалня, баня-тоалет, дрешник и балкон, с площ от 49,96 кв.м., съставляващ самостоятелен обект в сграда с идентификатор на обекта *** по КК на гр. Варна при съседни: на същия етаж - ***, под обекта - ***, над обекта – няма, ведно с прилежащото му избено помещение № 9, както и 0.9907 % ид.ч. от общите части на сградата и от правото на строеж върху дворното място, съставляващо имот с идентификатор *** по КК на гр. Варна поради трансформация на негово лично имущество.

РЕШЕНИЕТО в необжалваната му част е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА М. Д. П., ЕГН ***** с адрес: *** ДА ЗАПЛАТИ на С. П. Д., ЕГН ***, с адрес: ***, както следва: сумата от 554.53 /петстотин петдесет и четири лева и петдесет и три стотинки/ лева – разноски за първоинстанционното производство и сумата от 176.01 /сто седемдесет и шест лева и една стотинка/ лева – разноски за въззивното производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____